

Av Dave Bachmann

(Basert på en sann historie)

Danilo skyndte seg gjennom skolens korridorer. Foran ham tømte pappa en søppelebøtte. Danilo håpet at han ikke skulle se ham. Han så ned og prøvde å gå i ett med de andre elevene. Han var flau over at faren var skolens vaktmester.

“God morgen, sønn”, sa pappa idet Danilo gikk forbi. Danilo gikk fortere og lot som om han ikke hørte det. Men de andre guttene hadde allerede lagt merke til det.

“Danilo!” ropte en gutt. “Der er faren din, skolens

kostemann! Kanskje han trenger hjelp av deg.”

“Ikke vær slem mot Danilo”, sa en annen gutt. “Herr Santos kan gjøre så mye mer enn å feie. Se, han kan tømme søppelet også!”

Alle guttene lo.

Danilo gledet seg sånn til å begynne på ungdomsskolen neste år. Kanskje ertingen ville gi seg da. Han kikket over skulderen. Pappa arbeidet med et smil om munnen. Hvordan kunne han ignorere alt det stygge de sa?

Danilos pappa

*Hvordan kunne
pappa ignorere
alt det stygge de
sa?*

Danilo løp inn i auditoriet. Skolen skulle ha et allmøte for å bekjentgjøre årets lærer. Bestevennene hans, Nathaniel og Frances, hadde holdt av en plass til ham.

“Hvem tror du lærerne valgte?” spurte Nathaniel.

“Jeg håper det er frøken Ocampo”, sa Frances.

“Hun er veldig god”, sa Nathaniel. “Men jeg liker herr Torres best. Hvem vil du skal vinne, Danilo?”

Danilo tenkte på lærerne sine. “Jeg liker alle lærerne mine. Det ville være vanskelig å velge bare én.”

Rektor reiste seg. Møtet begynte!

“Det er på tide å bekjentgjøre årets lærer”, sa rektor. “I år har vi mange fantastiske lærere. Men

til slutt ble valget vårt litt annerledes." Han holdt opp plaketten. "Årets lærer er herr Santos, skolens vaktmester!"

Danilo kunne ikke tro det! Pappa, årets lærer? Men han var ikke engang lærer!

Danilos pappa gikk frem i rommet. Alle klappet og jublet for ham. Rektor tok ham i hånden. Så sa han: "Noen av dere tror nok ikke at herr Santos er lærer. Men han underviser oss hver dag ved sitt eksempel. Hver morgen kommer han til skolen før noen annen. Etter skolen er han ofte den siste som drar. Enhver jobb er hederlig hvis du arbeider hardt og med glede. Det er dette Angelo Santos har lært oss. Det er derfor Angelo Santos er årets lærer."

Danilo tenkte på pappa som tømte søppelbøtene. Han visste hvor hardt han arbeidet. Og han lot ikke det andre sa, plage ham. Kanskje han kunne hjelpe Danilo å lære å gjøre det.

Da møtet var slutt, reiste Danilo seg. "Fortsett uten meg, dere", sa han til vennene sine.

Danilo gikk frem i auditoriet. Folk sto rundt faren hans, tok ham i hånden og klappet ham på ryggen. Hver av dem takket ham for hans eksempel. Danilo ventet i utkanten av folkemengden til alle hadde gått.

Pappa så opp fra plaketten og smilte.

"Hvem skulle tro at det var mulig?" spurte pappa. "Jeg, skolens vaktmester."

"Jeg er så stolt av deg, pappa." Danilo løp frem og klemte ham. Hans pappa. Årets lærer. ●

Denne historien fant sted på Filippinene.

